

V. *Positiâ providentiâ Dei non tolluntur motus proprii creaturarum.* Nam Deus ita res omnes administrat, ut illas etiam sinat exercere & agere motus suos, eosquè vel in primâ creatione insitos, vel propriâ culpâ accersitos.

VI. *Ex permissione divinâ non rectè concluditur otiosa inspectio, aut invita actio.* Nâ Deus sciens volens permittit peccata, & ita permittit, ut simul illa dirigat modo optimo ad finem optimum.

VII. *Ex permissione peccati malè colligitur Deum esse authorem peccati.* Nam Deus peccatum non regit ἐνεργητικῶς: quo pacto regit omnia bona Rom. 11. 35. sed οἰκονομικῶς, dispensativè. Ex istâ verò œconomiâ non potest colligi ἐνέργεια, ita nempe, ut Deus sit causa peccati.

VIII. *Causalitas prima causa non tollit causalitatem cause secunde.* Ratio est; quia causa secunda subordinatur primæ, & quidem subordinatione essentiali, ut in bonis, vel accidentali, ut in malis.

IX. *A gubernatione civili ad divinam non procedit argumentum.* Nam providentia humana sæpenumero frustratur affectione finis. Hujusmodi frustratio non potest locum habere in providentiâ Dei: quia semper illud evenit, quod Deus tanquam

quam